

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

«Tekel, piyasaya Horon
isimli yeni bir çay çı-
kardı.» — Gazeteler —

— Sıra kolu, paçayı,
Ye simidi, iç çayı!
Sıkmaşın kemer, kuşak,
Ha uşak ha, ha uşak!

CAFER
ZORLU

(Yeni Ajans: 1406—84)

AKBABA

Yıl: 43 Cilt: 8 Sayı: 18 • Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ • 28 Nisan 1965

Ümidin kes zaferden!..

AMERİKA'ya kızıyoruz. İn-giltere'ye kızıyoruz. Yunanistan'a kızıyoruz. Haklıyız kızmakta. Ama, onlardan önce kızacağımız biri var: Kendimiz!.. Ona niçin kızmıyoruz?

Yirmiyedi yıl önce, bir güz sabahı, Atatürk, yepyeni bir Türkiye bırakıp gitti aramızdan: Işıklı yarınlara yönelmiş, devrimlerin açtığı yolda luz alan, özgür, uyanık, birleşmiş bir Türkiye... Milli sınırlarını çizmiş, milli birliğini kurmuş bir Türkiye... İç ve dış politikasını iki cümlede toplamış bir Türkiye: Yurtta sulh için, cihanda sulh için çabasını esirgemeyen bir Türkiye...

Bu Türkiye'nin, milletlerarası kazandığı saygıyı onun cenaze töreninde gördük: Tabutunun arkasında kim baş eğmedi, yer-yüzünde hangi bayrak yarıya inmedi?

Söyleyiniz bana: Kıbrıs'ı Yunanlılara veren Türkiye, Hatay'ı Fransızlardan ve Cemiyet-i Akvam'dan alan Türkiye midir?

Kurtuluş Savaşından, köy köy yangınları tüterek, ev ev yaraları kanayarak çıkmış bir memleketti Türkiye Cumhuriyeti. Mühendisi yoktu, mimarı yoktu, doktoru yoktu, iktisatçısı yoktu, maliyecisi yoktu ve bir meclis doluracak kadar aydını, bir hükümet kuracak kadar devlet adamı yoktu. Ama şerefi vardı, ama haysiyeti vardı, ama vatanseverliği vardı, ama inancı vardı ve «Gliven» diyen «Çalış» diyen «Başar» diyen bir Atatürk'ü vardı ve... Ve istahlı ağızlarında sal-yaları ağdalanan menfaat gurup-ları kurulmamıştı henüz!

Amerika yardımı ile tamamlı-yamadığımız şu kara yollarımıza karşı, sınırlara uzanan demir yollarını o günün yoksul bütçesi ile yapan kimdir?

Elektriği millileştiren, suyu millileştiren, telefonu millileştiren, tramvayı, tüneli millileştiren kimdir?

Tuzumuzu, pulumuzu, bahçimizi, ipeğimizi Düyun-u Umumiye'nin pençesinden kurtaran kimdir?

Nazilli dokuma tezgâhlarını, Alpullu, Eskişehir şeker fabrikalarını kuran kimdir? Karabük Demir-Çelik fabrikasını kuran kimdir? İzmit Sellüloz sanayiini kuran kimdir?

Şu koca başkenti, barajından operasına kadar, Siyasal Bilgiler okulundan Dil, Tarih, Coğrafya

fakültelerine kadar kim kurdu? Bugün, belki de kendi başarılarına kendi bile şaşan adam!.. Eli boğründe kalmış İnönü değil mi?

Türkiye Cumhuriyeti'nin ikinci adamı iken, ne kadar büyük, ne kadar başarılı idi o...

İnsanın «İkinci adam, daima en başarısız birinci adam olur» diyen André Maurois'ya hak vereceği geliyor!

Savaş sonu dünyasını perişanlıktan kurtaran, savaş sonu milletlerini açlıktan, sefaletten ve belki de komünizmden kurtaran Amerika yardımı, kim derdi ki bizim için bir bakıma felâket olacak?

Gittikçe dilencileşen haysiyetsiz bir politika, on yıl içinde bizi, bir mirasyedi gevşekliği içinde her şeyi Sam amcasından

bekliyen tembel yeğenler durumuna düşürmüştür.

Yalnız para değil, yalnız silâh değil, yalnız ilâç değil, yalnız uzman değil... Yağ Amerika'dan, süt Amerika'dan, tavuk Amerika'dan, pirinç Amerika'dan...

Her şeyi Amerika'dan almıya alışınca, nasihati de ondan almaktan başka çare kalmamıştır. Kızıl Çin'i mi tanıyacaksınız? Johnson peki derse!

Kıbrıs'a asker mi çıkaracaksınız? Altıncı Filo izin verirse!

Yalnız bu kadar da değil... Parti ayrılıkları, kahvelerden camilere, camilerden mezarlıklara kadar genişleyen milli ayrılıklar haline gelince, Atatürk'ün düriltiği Hasta Adam, yine yatağa düşer ve eski mirasçılarının yatışan heveslerini yeniden kabartır.

Sekiz milyonluk küçük Yuna-

nistan'ı, otuz milyonluk Türkiye ile konuşma masasına bile oturtamayan bu iç bölünüşümüzdür bizim.

Fener Patrikhanesinin kapılarını maliye müfettişlerinin yüzüne kapatan bu kardeş kavgaları-mızdır bizim.

Beyrut ermenilerine husumet yürüyüşü yaptıran bu parti düşmanlıklarımızdır bizim.

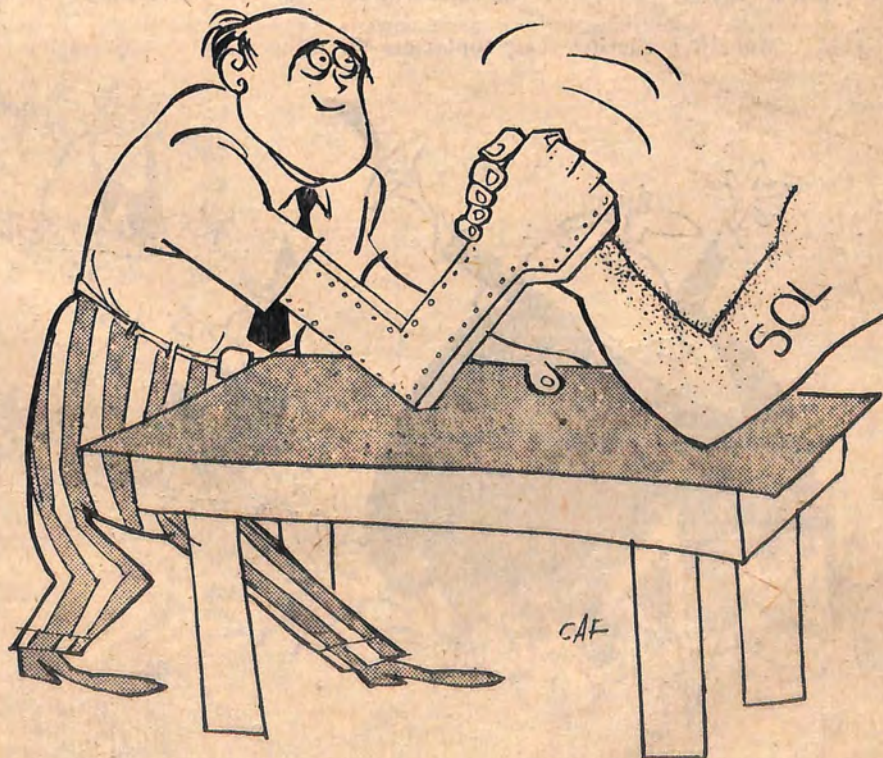
Kurtulmak mı istiyoruz? Önce kendi kendimize güveneceğiz, kendi kendimize yeter olacağız. Yoksa her yardıma karşı varlığımızdan bir şeyimizi ipotek ederiz: Şerefimize, haysiyetimize, özgürlüğümüze kadar...

Şairin hakkı vardır:

Ümidin kes zaferden, gayrdan
İmdât lâımsa!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Süleyman Demirel: «Aşırı solculukla mücadele edeceğiz» dedi. — Gazeteler —

Yazısız

RAMAZAN, Etem ağının çiftliğine bedel olarak gireli bir yılı geçmişti. Ne zaman ağının karşısına süklüm püklüm çıkıp da:

— Şu hesabı görsek gayri... Dese, ağa kırmızı görmüş boğa öfkesiyle parlıyordu:

— Patladın mı lan... Senin üç gurusuna tenezzül idip te yiyeceğini sanıyorsun? Kâtip tetferin sonunu kapayıp ta, kırmızı kalemler menşurattı virmeden santim gurusu harcedersem, hükümet yakama sarılır.. Ulan siz bu cehaletten ne zaman kurtulacaksınız? Elâlem fezaya yükseliyo, siz vaktinizi: «Hisap görelim!» demekle harcıyorsunuz! Paradan, has ekmele soğanın tatlısını yimekten başka tasanız kalmadı mı? Müemele tekemmül ittğinde ben sana haber iderim. Hadi defol!!

Hesap görmek, alacağını almak için bütün gayretleri boşa gitmişti. Parasını alabilse, buralarda duruculardan değildi. İstanbulda askerlik yapıp ta, tezkere alarak köye dönen Kırbıyıkların Halil, yalnız Ramazanın değil, köydeki bütün delikanlıların gözünü açmıştı:

— Enayilik edip te, buralarda ömrünüzü tüketmen, diyordu... Bedellik akıl kârı değil. İstambolda görülen minare kadar pevilika var. Sekiz saat çalıştın mı, ağa hesap göreceksin mi o ki diye düşünmek yok. Güneş doğdun mu cebine beşliği katıyorlar. Beş tene bi lira... Kolay tükenir mi? İşkembe çorbası içsen daha 450 gurusun cepte şangır şungur ider. Az daha löküs yaşamak istiyosun otuzbeşlik dilermiş cuvaradan cebine katıp, dumanını savura savura körpüye doğru yürürsün. Ne kadar tango avrat, selbes kız varsa o körpüden geç-

meye mecbür.. İstedğin kadar dinkel bedafeden seyrete. Bilat diyen, para pul isteyen yok.. Köydeki gibi avratları foturaftan seyretmeyoz. Hele apartuman denen üstüste evlere kapıcı oldunuz mu, keyfiniz ağanunkini geçer...

Halilin anlattıkları sadece köy delikanlılarının değil, ağaların da rahatını kaçırmıştı. Çobanlar artık gökteki yıldızları saymıyor, koyunların otluk yerlerde yayılıp yayılmadıklarına bakmıyorlardı: İstanbul, fabrikayı, kapıcıyı düşünüyordular. Etem ağa, kahvede muhtarı yakalamış bir kenara çekmişti:

— Esgerden gelen Kırbıyıkların Halile mukayet ol. Etrafta purpoganda ediyol! İrgatlık itmeyin, tarlada çalışmayın dediği yetmiyormuş gibi, şeherden getirdiği gazeteleri de köy halkına okumağa başlamıştı. Bu köye şimdiye dek gazete girmeydi. Mikdar, gözlerini dört aç. Bu işin mensuliyeti omuzlarındadır. Bu işte gomonis barmağı var! İş kaymakama çatlatırsan ileride başın ağrımaz, demişti..

Ramazan kafasına koymuştu. Şansını deneyecek, İstanbul denen yere gidecek, bu ölümlü dünyanın safasını sürecekti. Ağanın keyifli bir gününde yine:

— Ağam, şu hesabı görsek hele, dedi. Etem ağanın kaşları yine çatıldı:

— Ne hesabı, ulan?

— İş bırakıyorum, gayri. Eksik artık helâllaşalım. Anam hasta, şehere tohtura götürücem...

— Tohtur falan diyerekten bana yutturma. Elâlem şeherden hastasını yedi saat yol depip bizim hocaya okutmaya getiriyor, sen kalkmış bir bedel parçası, tohtur diyon ha?... Bu köy kurulalı, hele bu imam

geleli, şehere bi tek hasta inmedi. Dinini inkâr, duaya karşını geliyon, ulan... Yoğusam İstanbul budalası Kırbıyık Halil ağusunu sana da mı akıttı? Bozguncu purpoganta itti de, ağzını Moskoftan yakaya mı çevirdi?...?

— Töbe, di, ağam, töbe... O lâkirduları ağzına alma...

— Ey, ne hesabı ideceğiz, öyleyse...

— Bi yıl çalıştım. Borcum varsa döl, kalanını ver, helâllaşalım!

— Nankörler, yidiği çanağı kırleten itler.. Hisap, öyle mi? Eh, edelim bakalım. Sana kaç koyun teslim etmişim?

— Yüz yirmi...

— Getir 120 koyunumu...

— Birini kurt kapmıştı. Biliyon

ya.. Bereket koyunu kaptı da, ayağı temelli kökünden uçurmadı. Halâla topallıyom!

— Ben seni ne diye besledim? Kaptırmısaydın.. Seksen lira oradan hesabına geçiyom... Başka?

— Üç tanesi de şaptan gitti ydi.

Hayvanlar topallamaya başlayınca söylemişim. Sonra düşünürüz demistin hani..

— Sonra hesaptan düşeriz, demişimdir.. Üç koyun parasını da hesabına işliyon. Ötesi tamam mı?

— Çok şükür. Biri az daha sele kapılıp gidiyodu. Kurtarayım derkene kolumu sakatladım. Halâ o elimle ağır kaldıramıyom. Hayvancığınız da bi ayağı sakıyo. Bana yisni diye verdiğin soğanları döğüp sardım, fayda itmedi...

— Biz de çobanımız var, sürü emniyette diye gayfede oturiyoz! Yazıklar olsun! Topal koyunun değeri yarıya düşer. Yirmibeş lira topal koyundan hesabına geçiyom. İki koyuna sahap olamayan budala

kalkmış «Anamı tohtura götürücem» diyor. İşte hesap: 195 lira!

— Az emme, hakkım varsa ben-den helâl olsun!

— Ne helâli be?... Bana tam yüz doksans beş lira borçlusun!..

— Etme ağam! Bi yıllık emeğim, yağmurun, güneşin altında taban tepmemin diyeti niredi?

— Ya benim koyunlarım? Topal bıraktığın kınalı, sürmeli koçum?

— Elli kağıt yol harçlığı ver, ötesi helâl olsun...

— Tarlalarının tapusunu, ahırının anahtarlarını istemediğine şükür.. Kırbıyık namussuzunun zehiri beynine vurmuş! «Ağaların tarlalarını, mallarını tıleşelim» diye yazan gazeteden sana da okumuştur. Borcunun tamamını ödemedi yakanı salmam! Sirkate girer bu! Candarma eline kelepçe vurur, sabahadek karakolda sopa yirsin! Kanun kimsenin hakkını başkasında komaz!.. Yüz doksans beş lirayı ödemek için bi yıl daha yanımda çalışacaksın. Gayri soğanına, ekmeğine de karışmam! Sürüydü al, gözümüne gözükmel!..

Ömrü boyunca bedelsiz çalışsa hesap sonunda yine de borçlu kalacağını anlamıştı. En iyisi bir yordamını bulup kaçmaktı. Sabah erkenden anasına veda edip yola çıktı. Amacı İstanbulla gitmekti. Günde beş lira kazanılan, lord gibi yaşanan, kocaman şehire varacaktı.

— İstanbul.. İstanbula geldik! Şöhrlerini duyunca, kaçak bindiği vapurun ambarındaki balyaların altından süzülerek dışarı çıktı. Dündenberi açtı. Sakat ayağı ile kırık kolunun ağırsı aç karnına daha çok duyuluyordu. Güvertedeki yolcular iniş hazırlığı yapıyorlar, bavullarını, çantalarını düzenliyorlardı. Yanına bir asker sokuldu:

— Hemşerim İstanbul aha sorası değil mi?... Vişş anam, bu kadar evin tövbeler olsun hepisi insanla dolmaz! Minare disen kavaklık gibi, dedi.

Ramazan bilgiç bilgiç başını salladı:

— O gördüklerinin hepsi minare değil.. Pevlika bacaları da var!

— Pevlike mi didin? Ne demek o?..

— Senin aklın şincik böyle ince işlere ermez. Hele bi köprü var, bedafe sinema!..

Vapur rıhtıma yanaşmıştı. Ramazanla asker birbirlerini kaybetmemek için elele tutuşmuş vapurun merdivenlerinden iniyorlardı. Ayaklarının toprağa basmasıyla yerden kesilmesi bir oldu. Kendine geldiği zaman insan seli arasında köprünün üstüne kadar geldiğini anlamıştı. Asker arkadaşı ortada yoktu. Bir süre şaşkın şaşkın etrafına bakındı. Sonra ağırlığı ve parasızlığı aklına geldi. Ölüne çıkan bir adam sordu:

— Hemşerim, pevlike nirdi ki?

— Fabrika mı? Hangi fabrikayı soruyorsun, oğlum?

— Zabahtan akşama kadar para töktüp te, gün kavuşuncaz işçinin cebine beş banganat katan pevlike...

— Delikanlı, yanlış gelmişsin. Senin aradığın darphane Ankarada. İstanbulda değil!

— İstambolu senden mi örgeneceğ.. İşte köprü. Tango avratları da var. Tamam, tamam vallaha köprü bu! Buranın az ötesinde para dağıtan pevlike olacak...

Adam güldü. Sonra eliyle işaret etti:

— Burdan doğru git. Sağa kıvrıl. Sola çark et. Pasajı geç. Tünele bin. İnince aradığını bulursun. Anladın değil mi?...

Ramazan:

— Ağnamaz olur muyum, buraların yabancıları sayılmam kelli, dedi ve işaret edilen tarafa doğru yürüdü. Gide gide yorulmuştu, acıkmıştı. dizlerinin dermanı kesilmişti. Resmi elbiseli birini görünce ölüne geçti:

— Sen çeştiman mısın abey, dedi.

C.H.P. Muhallif gezilerine «ağır toplarını» da götürücekmiş. — Gazeteler —

— Yine ağır toplarını bize çektiyorlar!

Büyük Millet Meclisindeki küfürleşmelerden sonra:

— Sayın arkadaşlar!.. Benim yerime, müsaadenizle bu arkadaş küfredecek!

— Ne çeştimanı, lan?..
— Yani kır bekçisi diyecem.. Ur-balarından tanıdım da..
— Kır olmayan yerde, kır bekçi-si olur mu yahu!.. Ben polisim, söyle bakalım, ne istiyorsun? Ökü-zün mü kayboldu? Sıpanı mı kaçırdın?..
— Köyden pevilkede çalışmak için geldim. Emme orayı bulamadım. Para dağıtan yeri bulsam bir.. Açıktan çalışacak halim kalmadı, gayri..
Polis de Anadolu çocuğu idi. O da, İstanbul'a aç karınla gelmiş, pa-ra basıp dağıtan fabrikayı ararken, bu mesleği bulmuştu. Ramazanı ö-nce bir aşçıda doyurdu. Sonra, bir fabrikaya götürdü, teslim etti.
Çalışmaya başlayan Ramazan şaş-kınlık içinde idi. Demek pevilke dedikleri yer burası idi ha? Uğul-tuyla dönen volanlar, kulakları sa-ğır edercesine gürültü çıkaran dina-moları bir süre şaşkın şaşkın sey-retti. Beynine iri balyozlarla vuru-yorlardı sanki Ustabası:
— İşte çalışacağın kısım, dedi, burası fabrika.. Tarla değil. Burada gördüklerinin hepsi elektrikle ça-lışır. Boş bulunmaya, dalga geç-meye gelmez. Dalgınlığını hayatınla ödersin.. Bu çarkların, volanların, kayışların yere çakılı oluşlarına bak-ma. Köydeki en azılı köpekten da-ha tehlikelidir. Makineler insan eti yer. Onlardan korunmak için gözlerini dört aç. Emineyi, Fadi-meyi düşünmek yok! İplik balyala-rını buradan alırken dikkatli ol.

Bir saniyelik dalgınlık kolunu ma-kineye kaptırmana yeter. Bunu hiç unutma: Makine, insan eti yer!..
Ustabası gittikten sonra Rama-zan düşünüyordu:
— Şehir uşakları korkaktır, der-lerdi de inanmazdım. Makine in-sanı kapar da köydeki azgın köpek-ler gibi yirmiş.. Ustabasının bu-ralarda it gördüğü mü var? Makine-den korkan bu adamlar benim ku-lakları kesik Karabaşı görseler, belki altlarına bile kaçırırlardı..
Amanın bu gürültüler, nireden çıhyo? Bu kadar gürültüyü, şama-tayı kafaya kattıktan sonra, insan-da otuzbeşlik tıttırmeye, körpüde-ki tango avratları süzmeye mecal mi kalır? Buranın ağası bi de dut-turmuş, makine insan eti yir diyo. Ağzı yok, dişleri yok, alaf alaf yan-nan gözleri yok.. Nasıl yiyecek be-ni bu soyhalar, len?..
Bir ara köy, gözlerinin önüne gelir gibi oldu. İhtiyar anası ağlı-yordu. Aç kalmazdı ama, onu helâk ederse, oğlunun gurbette olması ederdi. Etem Ağa candarına onba-sısına, bir kuzu hediye göndererek: «Bedelimin ölü, ya da diri teslimini istiyom» demiş olacaktı! Bugüne-dek evlenmeyi hiç düşünmemişti. İstanbul yoluna düşünce, bir gölge, bir genç kız hayali peşinden gelmiş, fabrikanın baş köşesine oturmuştu. Zeynep'ti bu! Muhtarın çalımı, çakır gözlü kıızı! Apartıman kapıcısı olunca nikâhlarını ederlerdi. Kara-başı hatırlayınca içi kız gibi yandı. Emektar köpeği o zalim ağanın

elinde kalmıştı. Böyle düşünürken gözleri yuvalarından fırlayacak gi-bi oldu. Evet, oydu. Karabaş gel-miş, uğultularla dönen kayışın üs-tüne oturmuş, yalanıyor, kuyruğu-nu sallıyordu. Keyifli olduğu zaman-lar böyle yapardı:
— Ülen Garabaş, nasıl geldin bu-raya?.. Hadi ben pampurda kaçak geldim. Yolu nasıl buldun sen? İs-tambola geleceğimi nirden bilip te zahabını aradın, hı? İçeriye nasıl gattılar seni? Yoğusam o kır bek-çisine sen de mi irasladın? Şehir-lilerin, şu üstüne oturduğun kayış-tan, doğuzunkine benzer sesler çı-karan makineden ötləri kopuyo!.. Gel yanıma, gel ulan namıssız!.. Alafıranga yerdeyim diye beni ta-nımadın mı yoğusam?.. Ben İrmı-zan! Çolak İpramların İrmizan! Viyyıy, beni ısıracak!.. Hoşt.. Hoşt.. ulan!
Büyük volan Ramazanın sağ ko-lunu yakalamış, iki iri dişli kolu ikiye biçmişti.
İşçi sigortaları hastanesinde Ra-man, tahkikat için gelen Savcıya şöyle ifade veriyordu:
— Okşamak için elimi uzatınca, Karabaş üzerime atıldı.. Vay anam dimeye kalmadan koskocaman diş-lerini koluma geçirmesin mi?.. Em-me onun suğu yok! Uzun yoldan geldi. Beni löküs bi yerde ilk kez gördüğünden tanımamıştır! Onca-ğıza yiyecek versinler! Açtır! Ana-ma haber salmayın, meraklanma-sın: Kol kırılır yen içinde!..

Burhan ESEN

Dışişleri Bakanı Işık «Kızıl Çin'le münasebet kuracağız» dedi.

Olanlar, Bitenler

«Hu!» deyip ortaya çıktı dervişler,
Bir ayın yaptılar mestane oldu!
Arap saçı gibi karıştı işler,
Derdimiz bir iken bin tane oldu!

Yapım yapılsa da yıkıntı bitse,
Çare bulunsa da sıkıntı bitse,
Bir şeyler doğsa da ıkıntı bitse,
Desek ki: Bu doğum şahane oldu!

Bir şeycik kalmamış hurçta, sepette,
Gözler şehirlerde, kalpler Başkentte,
Takdirle tedbir ters istikamette,
Milletçe kalkınma efsane oldu!

Yüzbinleri yalnız «Usta» mı yesin?
Ekmek bulamıyan pasta mı yesin?
Baldıran otunu hasta mı yesin?
Olan bize oldu, kime ne oldu?

Onlar verdikleri sözden cayınca,
Biz tutunacak dal bulamayınca,
İt cüret kazanır kurt kocayınca,
İspanya şatosu virane oldu!

Fakire dokandı içtiği rakı,
Zannetti zenginle kalmamış farkı!
Yarın belli olur bunun fırakı,
Zira şimdi her yer meyhane oldu!

Uyutan bizleri kin eteri mi?
Güvenç mi kıymetsiz, alın teri mi?
«Kalkınma» deyimi, «Huzur» terimi
Sık sık tekrarlanan terane oldu!

Boyun mu bükelim her gün, her lâhza,
Kişi saygı görür iyi matahsa.
Her gün çakışımı kirleten şahsa
Çavdar ekmeği de bahane oldu!

Salâhattin KUTLU

Işık!..

BİZİM YOKUŞ

Yirmi üç kuruş!

ABDULLAH Cevdet doktor-
du. Şairdi. Aydın, ileri bir
kafaydı. Ama hepsinden
çok nesi ile meşhurdur, bilir mi-
siniz?.. Hasisliği ile!

Hasıstı muhakkak. Ama bu
şöhrette Süleyman Nazif'in ça-
bası çoktur. Bir gün, onun için:
«Meteliğe kursun atar» diyen Ce-
lâl Nuri'ye, kaplan dişleri ile
gülerek:

— Hayır, demişti, meteliğe
göbek atar!

Tatlı bir Haziran sabahı idi.
İçim bulut bulut uyandım, o pı-
rıl pırl sabahta... Nerden mi ge-
liyordu bu hüznü?.. Züğürtlük-
ten!.. Boter'e elbise yaptırmanın
cezasını çekiyordum...

Türk Yurdu'nda şiirlerim ayda
bir çıkıyordu ancak. Genç şair
bir ben değildim ki... Sıraya gir-
miştik. Hele Mehmet Emin Yur-
dakul büyüğümüz, bir oturuşta
yüz mısra, ikiyüz mısra yazıyo-
du maşallah... Bizimkiler bekle-
tilirdi ama onunkiler bekletile-
mezdi. Millî şairdi o!

Masrafım artmıştı. Her akşam,
topluya bir yere gidiyorduk: Or-
han Seyfi, Enis Behiç, Halil Ni-
hat, Hakkı Suha, gencecik yaşı-
nda ölen Lemi Nihat... Bir de
Safi Necip.

Safi Necip'i, şimdi kendisi bile
hatırlamaz belki... Çok vadeden,
güzel bir hikâyeci idi o... Susu-
verdi birden!

İçimizde tek kalandor Halil
Nihat'tı. Ötekilerin farkı yoktu
benden... Ara sıra, Kohot'a uğ-
rardık. Asmalı Mescit'te bir Al-
man birahanesi idi bu. Penbe
yanaklı, kır düşmüş çatal sakal-
lı, Avusturya - Macaristan impa-
ratoru tipinde, pehlivan yapılı

bir adamdı Kohot. Her şey lez-
zettirdi orada: Rokfor peyniri, Hol-
landa peyniri, Gravyer, sandö-
viç Viyenuaz, balık yumurtası
ve kalın, büyük bardaklarda ka-
barmış, beyaz köpüklü, sarışın
fıçı biraları...

Ama hesaplı yemiye mahkûm-
duk, hesaplı içmeye mahkûm-
duk daima... Gençliğimizin neş'-
esi ile çakır keyif oluyorduk da-
ha çok!

Ayda bir altın Türk Yurdu'ndan,
dört meciye Malûnat'tan
yetmiyordu bu yaşayışa. Yeni
bir gelir bulmalıydım...

Birden aklıma geldi: Neden
İctihada bedava yazıp duruyor-
dum sanki... İki yıl geçmişti...
En azından yüz şiirim çıkmıştı
şimdiye kadar...

Bir define bulmanın sevinci
içinde traş oldum, saçlarımı ta-
radım, giyindim ve öğle sonrası
bir vapura atlayıp geçtim İstan-
bul'a...

Abdullah Cevdet bey'e, Çar-
şamba çaylarının dışında da uğ-
rayacak kadar yakındım artık.
Yadırgamazdı beni görünce. Hat-
tâ sevinirdi bile... Ara sıra, duy-
gularına yenilir, bir kitap bile
hediye ederdi bana...

Kapıyı güler yüzle kendisi açtı
o gün. Yeni bir şiir yazmıştım...
Edebiyat tarihçilerimiz büyük
haksızlık ediyorlar ona... Sahi-
den güzel, sahiden güçlü şairdi
Abdullah Cevdet:

Açtım cihâna rahm-ü uhuvvet
kucakını,
Her zî-hayata zerelerim: «Kar-
deşim» diyor.
Şefkatle, merhametle gönüller
pür ihtizaz,
Ey düşmanım! neden yüreğin
«Ben taşım» diyor!

Düşmanın bile «Taş yüre-
ği»nden şikâyet eden bu filozof

şair yüreği bana karşı mı taş
olacaktı? Olmazdı, olamazdı el-
bet.

Oturduk, konuştuk, çay içtik..
Ama bir türlü, bir türlü söyleye-
miyordum içimdekini.. Alacaklı
değil, borçlu ezgisi vardı içim-
de... Bir ara:

— Bugün dalgınsınız, dedi..
Bir üzüntünüz mü var?

Hah, fırsatı bulmuştum, şim-
di söylersem söyleyebilirdim an-
cak... Kulağıma yabancı gelen
bir sesle:

— Abdullah Cevdet beyefendi,
dedim...

Kelimeler, boğazımda düğüm
düyümdü. Boğuluyordum san-
ki... Gözleri endişe dolu, bakı-
yordu yüzüme...

— Biliyorsunuz... İki yıl aş-
tık... İctihada şiirler yazıyorum...
Benim kaleminde başka geli-
rim yok... Türk Yurdu her man-
zumem için bir lira veriyor...
Sizden de rica edeceğim artık...

Aman Yarabbi, bir insan bir
anda nasıl böylesine allak bul-
lak olur?.. Yüzü nasıl böylesine
kararır?.. Gözlerinin içi nasıl
böylesine yosunlu bir kuyu
olur?..

Boynunu büktü, ellerini açtı,
bir ara tıkanıp, nefes alamıyor
sandım... Onun sesi de benimki
kadar tanınmaz olmuştu...

— Oğlum, dedi... Evlâdım, de-
di... Yusuf Ziya'cığım, dedi...
Bilmezsin seni ne kadar seve-
rim, dedi... İmkânımız olsa, sa-
na söyletir miydim hiç, dedi...
Ben bu İctihat'ı çocuğum gibi
seviyorum, dedi... O yüzden fe-
dakârlıklara katlanıyorum, dedi...

Korktum, ağlıya ağlıya elleri-
me kapanacak diye korktum!

Bir süre o yüzüme baktı, ben
önüme baktım... Sonra kalktı,
eli ile acayip işaretler yapı yapı,

anlaşılmaz şeyler mırıldana mı-
rıldana gitti...

Bekledim... Ne kadar bekle-
dim bilmem... Çok bekledim ga-
liba... Sonra, yüzü yumuşamış,
gözleri yeniden ışığa kavuşmuş,
sesi yine tatlılaşmış geldi ve ba-
na sarılır gibi sokularak ceketini
cebine bir avuç şingirtti bo-
şalttı:

— Kusura bakma evlâdım, de-
di... İctihat'ın kasasında ne var-
sa hepsini sana veriyorum!

Elimi sıkıttı, yanağımla okşadı,
sırtımı sıvazladı kapı önünde
uğurlarken...

Merdivenleri inerken, cebim-
deki hazineyi hesaplıyordum:

Birer altın verse, yüz altın
eder.. Yarımşar altın verse elli..
Malûmattan aldığım kadar, birer
mecidiyeden hesapladım.. Yirmi
altın!

Cebime dökülen o bir avuç
şingirtti, yirmi altından daha az
olamazdı elbet...

Köşeyi döndüm, İctihat evi gö-
rünmez oldu... Elim cebime sok-
tum ve iki yıllık yazı gelirim
çıkardım...

Ne kadardı dersiniz?.. Yirmi
altın mı? On altın mı? Beş al-
tın mı? Üç altın mı?..

Hayır, yalnız yirmi üç kuruştur!

Yıldızlar arasında uçarken ka-
natlarım kırılmıştı... Öfke ile
geri döndüm. Delice bir şey ya-
pacaktım belki de... Belki de
bu yirmi üç kuruşu suratına, o
çiçek bozuğu, o delik deşik su-
ratına atacaktım...

Şair Eşref geliverdi hatırıma..
Ne demişti onun için:

Bir avuç leblebi atsan yüzüne,
Yere bir tanesi düşmez teresin!

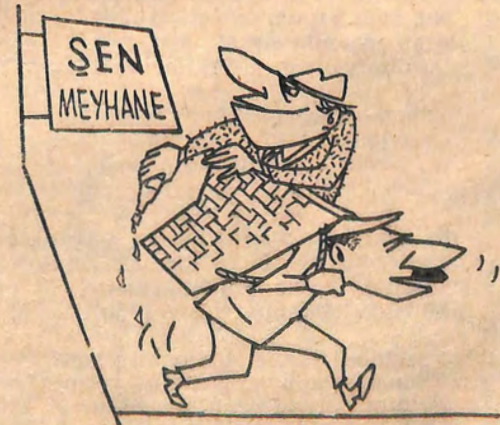
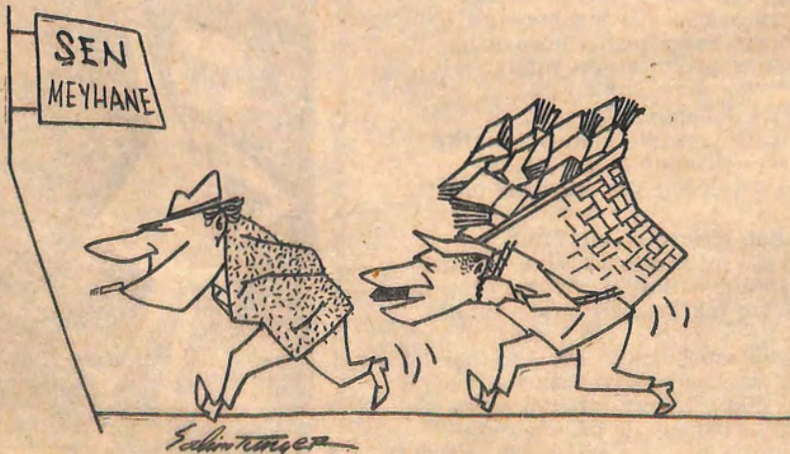
Belki, bu yirmi üç kuruşun da
yere bir tanesi düşmeyecekti.
Belki sevinecekti de yirmi üç
kuruşuna kavuştuğu için...

Onu sevindirmedim... O kadar
parasızdım ki, sevindiremezdim
de!

Bizim yokuşu o gün tanıdım
biraz.

Yusuf Ziya ORTAK

«İzmir'de tasarruf bonosuyla içki satışı yapılıyor.» — Gazeteler —

Yazısız

7 gün

PAZARTESİ :

Haftanın olayı, maaşlar tartışması yüzünden milletvekillerinin birbirine girmesi... Ve girmekle de kalmayıp küfürleşmesi... Meclis kürsüsünden:

- Aşagılık köpekler!
- Rezil herifler!
- Manyaklar!

Böylesine bir edebiyat galiba şimdiye kadar görülmemiştir. Recep Peker'in «psikopat» sözü bundan yirmi yıl öncesinde bütün Meclisi ayağa kaldırmıştı. Ama o günden bugüne köprülerin altından çok sular aktı. Maaşların 5550'ye çıkarılmasını isteyen politikacılarımızın gözleri öylesine kara ki Meclisin itibarını düşündükleri yok. Kendi itibarlarını da hiç düşündükleri yok.

Bu küfürleri gazetelerde okuyan halk:

— Bu ne yakası açılmadık küfürler... diyor.

Halkın iki yakası bir araya gelmezken, vekillerinin yakası açılmadık bir üslupla konuşmaları olmadık tuhafılık değildir.

SALI :

Başbakan Suat Hayri Ürgüplü:

— İşçi meselesi millî bir davadır... demiş.

Doğrudur. Ama ne çıkar bundan! Meselâ:

— İşçi meselesi iktisadî bir davadır...

Doğru.

— İşçi meselesi sosyal bir davadır...

O da doğru.

— İşçi meselesi bir adalet davasıdır...

O da doğru.

İşçi meselesi bir davadır.

O da doğru.

Şu davayı halledecek bir iktidar çıkmadıkça işçi davası hep dava olarak kalacak.

O da doğru.

Yuvarlak laflara elbirliği ile bir paydos borusu çalsak da, yem borusu çalanların borularını sustursak...

İşte işçilerin davaları o zaman çözülecek.

ÇARŞAMBA :

Şehir Meclisindeki Belediye politikacıları ile Tiyatro'nun davası sürüyor. Belediye politikacıları:

— Tiyatroyu düzelterek... diyorlar.

Bu düzelterek sözünü, kavga eden iki kişiden birinin ötekini:

— Ulan suratını düzeltirim... diye tehdit etmesine benziyor.

Her neyse Belediye Meclisinde esasen öyle işler oluyor ki tiyatroya neden heves ettiklerini anlamak güç. Onlara Karagöz, Ortaoyunu, Kukla yeterdi...

Ortaoyunu; zaten gözler önünde... Kukla; anlamı üstünde... Ve Karagöz:

Yıkın perdeyi eyledin vıran Varayım sahibine haber veriyim heman...

Oyun içinde oyun diye işte buna denir. Ha gayret Belediye politikacıları! Daha İstanbul sokaklarını düzeltmediniz! Şehir Tiyatrosunu düzeltmeye kalkmak ne akıllıca iş!

PERŞEMBE :

Bahcesir Belediye Başkanı Hüseyin Baştuz, Başkan seçil-

meden önce ücret almadan çalışacağını söylüyormuş.

Ama başkan seçilip de koltuğa oturunca maaşını almakla da kalmamış, bin lira zam istemiş.

Ne dersiniz. İsteğini yerine getirmişler. «Bedava çalışacağım» diyen Belediye Başkanı şimdi üç bin lira alıyormuş.

Türkiyede ne işler oluyor. Ne acayip ve ne tuhaf işler oluyor. Kimsenin gık dediği yok. Başka ülkelerde böyle bir Belediye Başkanı halkın önüne çıkamaz.

Biz de hem halkın önüne çıkıyor, hem de maaşı üç bine çıkıyor.

Akbaba, haberi Akşam gazetesinde okuyunca:

— Bizim memleket tuhafiyeye dükkânına benziyor... dedi.

— Neden?

— Bu kadar tuhafılığı bir araya getirdiği için.

CUMA :

«Şoför Nebahat, Bizde Kaba-hat» isimli filmin çekilişi sırasında Şoför Nebahat rolünü oynayan Sezer Sezin'i trafik polisleri yakalayıp ceza kesmişler.

Çünkü Şoför Nebahat'ın ehliyeti yokmuş.

İş mahkemeye düşmüş. Ve Sezer Sezin (Şoför Nebahat):

— On dakikalık rol için ehliyet mi alayım? diye sormuş.

Eh, bu durum karşısında trafik polislerine çevrilen filmin ismini söylemekten başka iş düşmüyor:

— Şoför Nebahat, Bizde Kaba-hat!

CUMARTESİ :

Bir Zennube kelimesi dolaşıyor dillerde...

Zennube sevisti, Zennube dayak yedi, Zennube basıldı, Zennube izmire kaçtı...

Zennube, Adana ve Iskenderunda ün salmış bir dansöz. İyi göbek atıyor, ama yalnız sahnedeki değil çok tirajlı gazetelerin birinci sayfalarında...

Zennube bir gün Emniyet Amirisi ile aşk yaparken basılmıştı. Şimdi İzmirde gazetecilere demec verip:

— Aşk elma şekeri gibidir. Son aşkımın kim olduğunu anlayınca çok şaşacaksınız... demiş.

Doğrusu bu kadar sık aşık değiştiren Zennube'nin aşk'ı elma şekerine benzetiş çok yerinde oluyor. Çünkü bildiği gibi elma şekeri yalanır.

Zennube memnu meyveyi yemiyor, ancak yalamaya vakti var. Çocukların elma şekerini yaladığı gibi...

PAZAR :

Hürriyet gazetesinde bir başlık:

«— Sağır ve dilsiz hırsız suçunu itiraf etti.»

Hayret! Nice nutuk atıcılar dilleri pek zengin olduğu halde suçlarını saklamasını bilirken sağır ve dilsiz hırsızın suçunu açıklaması olur şey değil...

Talleyrand:

— Allah insanlara dili hakikatleri saklamak için vermiştir... demişti.

Dilleri olan hırsızlar gerçekleri saklarken, dilsiz olan hırsız hakikati söyleyerek Talleyrand'ı doğrulamış oluyor.

orhaner

IBRET AYNASI

«Kanada'ya üç bilet»

KANADA'nın en şöhretli kâğıt fabrikatörlerinden biri, belki de en zengini idi ve benim amcamın oğlu oluyordu. Onu bir kalabalık arasında görsem tanıyamazdım ama ailece lâfını etmediğimiz gün hemen de yok gibi idi.

Bundan takriben 40 yıl önce İstanbul'dan Kanada'ya hicret etmiş, uzun müddet âkibetinden haber alınmamış, nihayet kâğıt piyasalarına hükmeden şöhretli bir milyoner olarak su yüzüne çıkmıştı. İşte böylece ailemizin yalnız sohbet konusu değil, aynı zamanda ümid kapısı, yardım kaynağı, tek dayanağı olmuştu.

Yaşı altmışın üstünde idi. Hiç evlenmemişti. Yani yabancı dilyarlarda tek başına yaşamakta devam ediyordu. İyi ama elbet bunun bir sonu gelecekti. O yaştaki bir adamın bulunduğu memleketle 40 yıldır kaynaşmamışken hayatının son günlerini sevmediği, sevmediği topraklarda geçirmesi, nihayet ölüp o topraklara gömülmesi akla sığacak şey değildi.

İşte bir akşam üzeri kendisinden aldığım telsiz, bir anda bana bunları düşündürdü. Demek ailenin efsaneleştirdiği şöhretli evlâdı nihayet beklendiği gibi geri geliyordu. İngilizce çektiği telgrafta: «Yarıncı PAA'dayım. Hava meydanında buluşalım» diyordu. Diyordu ama bu buluşma, doğrusu, hiç de kolay olmadı. Uçak çok kalabalıktı. İstanbul'a 50 den fazla yolcu indi. Ben bu 50 kişi arasında Onu nasıl bulacaktım? Sonunda amcamın oğlu O olmasına en az ihtimal verdiğim adamlardan biri çıktı, yani sizin anlayacağınız beni kendisi buldu.

Yanında bir sekreteri, bir uşağı ve dört tane de valizi vardı. Çok değişmişti. Üstelik ana dilini de unutmuştu. Fransızca ve İngilizce konuşuyordu. Hafızasında Türkçe olarak beş, altı kelime ya kalmış, yahut da kalmamıştı.

Hep birlikte otomobille Hilton'un yolunu tuttuk. İstanbul'da misafirliği müddetince bert de orada kalacaktım. Karşılıklı birer alaturka kahve içtik, son-

ra O yıkanıp elbise değiştirdi ve ikimiz şehri gezmeye başladık. İngilizce olarak bol bol da konuşuyorduk tabii. Artık işten çekilmeyi ve ömrünün geri kalan kısmını vatanında istirahat ederek geçirmeyi kurmuştu. Şimdi İstanbul ve Ankara'da iki ay kadar kalacak, sonra Kanada'ya gidip işlerini tasfiye edecek ve geri dönüp bir daha yurd dışına çıkmamak üzere köşesine çekilecekti.

Gezmelerimiz bir hafta kadar sürdü. O, terkedilberi şehir şüphesiz pek çok değişmişti. Fakat milyoner amcamız, ne hikmetse, bütün değişiklikleri büyük bir soğukkanlılıkla karşılıyor, hiçbir şeye şaşmış görünmüyordu. Nihayet hafta sonunda O'nu hayrete düşüren şeyleri lütfen açıklamak zahmetine katlandı:

— Sizde çok banka, çok muhalebbici dükkânı, çok gazete ve çok sinek var.

Gülerek tasdik ettim:

— Haklısınız.

— Bir opera binası yapmaya karar vermişsiniz ama 10 yıldır bir türlü bitirememişsiniz. Buna karşılık Beyazıt meydanını 10 kere yapmış, sonra yıkıp yeniden yapmaya başlamışsınız. Siz de az plân ve az gayret var.

Bu sefer daha ciddi olarak cevap verdim:

— Haklısınız.

— Nedir şehrin aktüel meselesi şimdi?

— Size tuhaf gelecek, Şehir Tiyatrosu talimatnamesi...

— Su, ışık, temizlik, yol, trafik, park yeri, telefon dâvaları bitti, demek...

— Yok canım, neler söylüyor-sunuz... Hepsini duruyor.

— Pekî nedir bu talimatname işinin aslı?

— Şehir Meclisi bir tiyatro talimatnamesi yaptı ve bu umumî efkârda gürültü kopardı.

— Bravo.. bravo... Demek san'atte bu kadar ilerisiniz? Demek Şehir Meclisi hep tiyatro adamlarından mürekkep?

— Ne münasebet efendim, Mecliste böyle adam, bir tane bile yok... Talimatnameyi bir avukat ile eski bir savcı muav-

«Amerika'dan 180 milyon liralık yol yapma makinası geliyor.»
— Gazeteler —

Vurguncular — Eeeh, gene yolumuzu bulacağız!

ni hazırlamışlar.

— İyi, yarın ceza kanununda değişiklik lazım olursa onu da tiyatrocular yaparlar.

— Vallahi ne diyeyim, bilmem ki..

— Hiçbir şey söyleme, anladım, yeter. Sizde ayrıca az akıl var.

Amcam oğlu, durdu, düşündü, sonra düşüncelerini bir tek cümlede düğümledi:

— Artık Ankara'ya gidelim.

Tabii gittik. Bulvar palas'a yerleştik. Yıkanıp elbise değiştirdikten sonra O'nu Meclise götürdüm. Milletvekillerinin masaları yüzünden fırtına kopardıkları gündü. Amcam oğlu konuşulanları anlamadığı için bir çocuk kadar meraklı ve sabırsız, dakikada bir sual soruyordu:

— Kime (yuh) çekiyorlar milletvekilleri?

— Meclis Başkanına..

— Yaaa.. Çok enteresan... Sebebi?

— Maaşlarını artırmak için verdikleri kararı Başkan tasdik etmemiş..

— Pekî, şimdi ne diyorlar?

— Meclis'in manevi şahsiyeti-ne hakaret edildi, diyorlar.

— Meclis'in manevi şahsiyetinin mebus keseleri ile ilgisi ne?

— Ben milletvekili olmadığım için doğrusu sizi aydınlatamayacağım.

— Ne diye bağırıyor bu kürsüdeki adam?

— Cumhurbaşkanına, eski Başbakanı, yeni Başbakanı, Vekillere ve nihayet Meclis Başkanına hücum ediyor. Muhallif kalan birkaç milletvekili arkadaşına da küfürleri sallıyor.

— Yine mi maaş yüzünden?

— Evet, üç saattenberi görül-şülen tek mesele o zaten.

— Başka mesele yok mu?

— Sorar mısınız, tümen tümen.. Hem de en hayatî dâvalar. Hepsî askıda duruyor.

— Anlaşıldı, çıkalım artık..

Kalktık. Dışarıda kuru ve ılık bir hava vardı. Misafirîm Bulvarda biraz yürümek istedi. Sessiz sedasız ilerliyor, aynı zamanda dalgın dalgın düşüncüyordu. O'nu bu dalgınlıktan kurtarayım, diye sordum:

— Eyy.. Karar verdiniz mi, İstanbul'a mı, yoksa Ankara'ya mı yerleşeceksiniz?

Durdu, gözlüklerinin altından yüzüme ters ters baktı ve cevap verdi:

— Kanada'ya yerleşeceğim.

Tam o sıra PAA bürosunun önünden geçiyorduk. Süratlı adımlarla içeri daldı. Daha O'nu takibe davranmadan dışarı taşan sesini duydum:

— Ottawa'ya üç bilet..

Cevat Fehmi BAŞKUT

«15 bin köy içme suyuna kavuşacak..» — Gazeteler —

Köylü — Tarla sulama işini de böylece hallettik!..

Uyku İlacı

#

AKŞAMCIYDI. Artık yaşlanmaya, içki de dokunmaya başlayınca:

«— İçkiyi bırak...» demişlerdi. O da bırakmıştı.

İçkiyi bırakmasına bırakmıştı ama bir türlü de gözünü uyku tutmuyordu. Ne etse, ne yapsa da uyuyabilse? İlaç almayı düşündü. Fakat ilaçla uyumanın tehlikeli olduğunu, alışkanlık vereceğini biliyordu. Bir başka çare bulmalı ve uyumalıydı.

Sağa dönüyor olmuyor, sola dönüyor olmuyor.

Bir türlü uykuyu yakalayamıyordu.

Aklına 99 saymak geldi. Küçükluğünde uyuyamayanlara 99 saydırırlardı. Bir, iki, üç... diye başlarsın... Doksan dokuz, yüz dedin mi de uyku gelir, uyursun.

«— Ben de sayayım...» diye düşündü.

Saydı.

Ama ne gezer bir türlü uyuyamıyordu.

Hattâ uyumak şöyle dursun, iyice uykusu kaçıyor.

Bir çare bulmalıydı. Bu 99 saymanın kerametine de inanmıştı. Çünkü kendi çocukları uyuyamadı mı, aynı tavsiyede bulunurdu.

«— Belki büyüklere yaramıyor bu 99...» diye düşündü. Bu sefer beş yüze, bine kadar saymağa başladı. Bana mısın, uyku bir türlü girmiyordu gözlerine...

«— Şu rakamları tersinden sayayım...» dedi.

Başladı yatağın içinde rakamları tersinden saymağa:

«— Bir... rib... iki... ki... üç... çü...»

Buraya gelince durdu, Yeniden başladı.

«— Bir... rib... iki... ki... üç... çü...»

Ezberlemeye çalıştı:

«— Rib, ki, çü... Rib, ki, çü...»

İyi gidiyordu.

«— Rib... ki... çü... Rib... ki... çü...»

Üçe kadar olanı tersinden ezberlemişti. Biraz daha uzatmayı düşündü.

«— Dört... tröd... Beş... şeb... Altı... itla...»

Hoşlandı. Başarısını beğeniyordu.

«— Tröd... şeb... itla... Tröd... şeb... itla...»

Baştan aldı.

«— Rib

Ki

Çü

Tröd

Şeb

İtla...»

Tazeledi.

«— Rib... ki... çü... tröd... itla...»

Yabancı bir dil konuşuyor gibiydi.

Ona kadar tamamlamak istedi.

«— Yedi... idey... Sekiz... zi-

kes... Dokuz... Zukod... On... no...»

Aman ne güzel...

«— İdey... zikes... zukod... no...»

«— İdey... zikes... zukod... no...»

Yeniden birden başladı.

«— Rib... ki... çü... tröd... şeb... itla... idey... zikes... zukod... no...»

Tersinden söylediği sayılara bir yabancı dil âhengi vererek hızlı hızlı konuşmaya başladı:

«— Rib... ki... çü... tröd... Şeb... itla... idey... zikes... zukod... no...»

Yirmie kadar saymayı denedi.

«— No rib...»

İyi.

«— No ki...»

Güzel.

«— No çü...»

Fevkalâde.

«— No tröd...»

Ahışmıştı. Yürüdü.

«— No şeb... no itla... no idey... no zikes... no zukod...»

Bir daha denedi.

«— No rib... no ki... no çü... no tröd... no şeb... no itla... no idey... no zikes... no zukod...»

Çocuk gibi seviniyordu artık. Yirmiden devam etti.

«— İmriy... imriy rib... imriy ki... imriy çü...»

Heyecanlandı. Buluşu kendi hoşuna gitmişti.

«— İmriy rib... imriy ki... imriy çü... imriy rib... imriy ki... imriy çü... imriy rib... imriy ki... imriy çü... imriy tröd... imriy şeb... imriy itla... imriy idey... imriy zikes... imriy zukod... zuto...»

Zuto, otuz demektir.

Otuzdan başlayarak yukarı çıktı.

Yeniden birden başlayarak yukarı çıktı. Yukardan aşağı indi.

Aşağıdan yukarı çıktı.

Sabahı ediyordu ki, bitkin uyudu.

Uyandığında, çocukları kalkmıştı. Ev halkı:

«— Bizimki bugün iyi uyudu... diye seviniler.

«— Günaydın...»

«— Günaydın...»

«— Nasıl uyudunuz?»

Peder hemen cevabını yapış tırdı:

«— Rib... ki... çü... tröd... şeb... itla... idey... zikes... zukod... no...»

Ne diyor demeye kalmadı, devam etti:

«— No rib... no ki... no çü... no tröd... no şeb... no itla... no idey... no zikes... no zukod... imriy...»

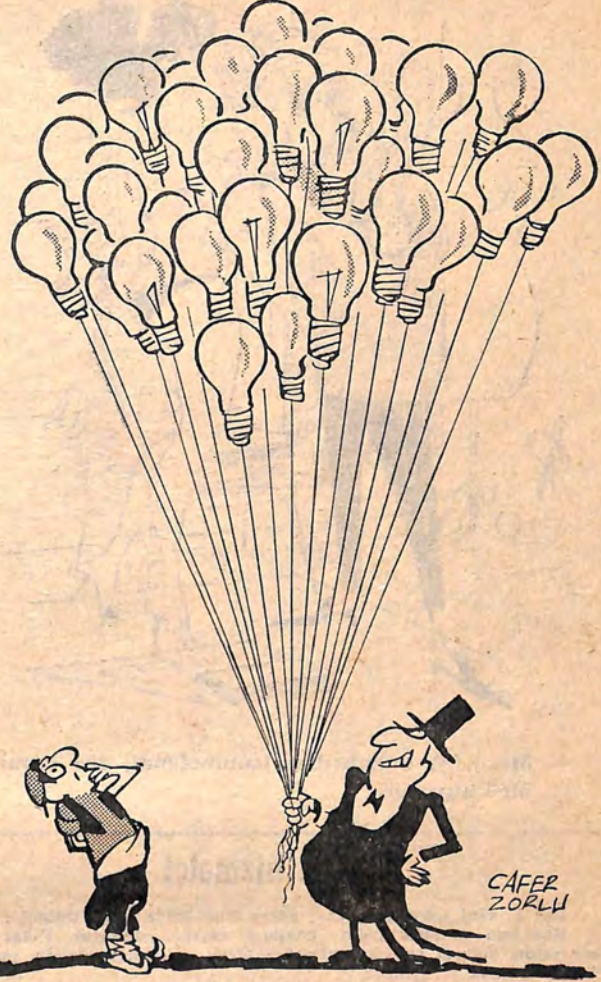
Oynattı sandılar.

«— Aman gözünü seveyim, içkiye başla...» dediler.

Akşama da önüne bir kadeh koydular.

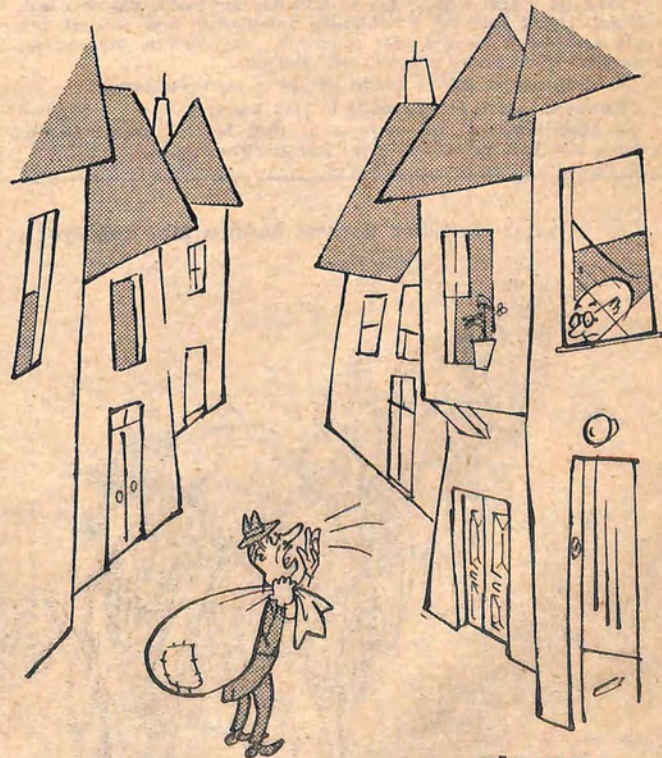
Mehmed Kemal

«Köyler elektrikleenecek...» — Gazeteler —

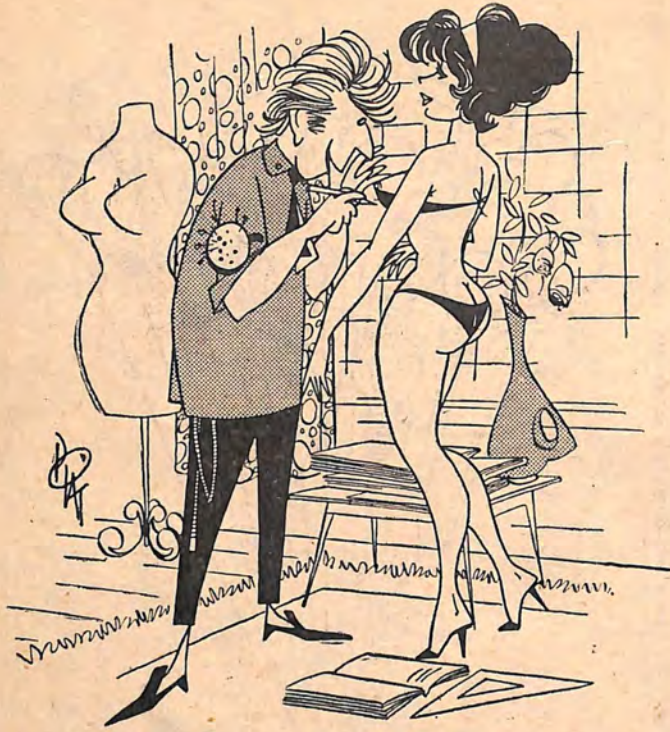
CAFER ZORLU

Baloncu!

orhanenec

— Eskiler alıyorum!.. Eski elbiseler, eski mecmualar, taşarruf bonoları alıyorum!

— Mezurayı bulamadım hanımefendi, göz kararı ölçü alıyorum!

Dün :
— Seviyor, sevmiyor.. Seviyor, sevmiyor!..

Çapkın hizmetçi

Bay F. yeni gelen genç ahçı adına fena halde abayı yakmıştı: Karısının yanında kadına bakmaya cesaret edemiyor. Fakat onu her yalnız buluşta yanına yaklaşıp ateşli ve mânâlı sözlerle maksadını anlatmaya çalışıyordu.

Hizmetçi işin farkında idi. Fakat bay hem yaşlı, hem çirkin, hem de fazla olarak cimri olduğundan hiçbir şey anlamıyor görünüyordu. Bay F. bir gün yine bir bahane ile mutfağa girmişti.

Hizmetçi ocağın önünde kaz kızartmakla meşguldü. Bay onu açık ensesini, çıplak kollarını, bacaklarının çoraplarıyla kısa etekleri arasında açık kalan kısmını ağız sulanarak seyrederken dayanamadı; hizmetçiyi bileklerinden yakaladı ve yalvardı:

— Merhamet et halime. Senin için cayır cayır yanıyorum.

Hizmetçi, çapkın bir hareketle kendini kurtardı:

— Aman beyefendi, ne yapıyorsunuz, dedi, bayan hassastır. Hemen kokuyu alır, kazı yakıyorsun diye beni azarlar.

Bir de onu dene

Güzel kadındı ama, her gün biraz daha şişmanlıyordu. Çare bulamamıştı. Nihayet, son baş vurduğu doktor, açık havalarda ata binmesini tavsiye etti. Kadın:

— Bindim efendim, dedi. Gün-
de iki saat bindim.

— Öyle dolaşmak değil... Uzunca yol, meselâ günde elli kilometre kadar!..

Bu son fikri denedi. Bir kere bile aksatmadan her gün, muntazaman elli kilometre dolaştı.

Bir hafta sonra yine doktora gitti. Doktor sordu:

— Nasıl, faydasını gördünüz mü?

— Ne gezer doktor bey! Ben iki kilo daha arttım, zavallı hayvanım sekiz kilo birden düştü!

Doktor gülerken cevap verdi:

— O halde atla yer değiştirip, biraz da aksini deneyiniz!

Jayne Masfield «Elma yiyen

— Hay maşallah

«Bazı turistler parasız kalınca iane topluyor..» — Gazeteler —

Yazısız

Bugün :
— Galatasaray, Fenarbahçe.. Galatasaray, Fenerbahçe!..

İş adamı

Bir gece kulübünde vurguncu-
lardan biri masasına davet etti-
ği bayanlara durmadan servetin-
den ve kazancından bahsediyor-
du. Bir aralık gururlu, gururlu:
— Ben işe atıldığım zaman bi-

ricik sermayem kafamdı..
Deyince, bunu dinleyen pişkin
bayanlardan biri hemen yapış-
tırdı:
— Demek beyefendi ufak bir
sermaye ile işe başladınız!

Kısaca

Yeni memurun kılık kıyafeti
yerinde değildi, lekeli ceketinin
birçok yerleri söküktü gömleği-
nin düğmeleri kopuk, pantolonu
soba borusu gibi ütüsüzdü. Bu
perişan halini görmekten usa-
nan müdür, onu yanına çağırttı:
— Aile durumunu bilmiyorum,
dedi, fakat sana kısaca nasihat
edeyim: ya evlen veya boşan..

«öğüsleri büyük olur» dedi.

ti bir kilo!

— Eh, büsbütün soyunmaktan utanıyorsan çorap-
larını çıkarma!..

Mutlu olay

Ayhan arkadaşı Sacit'i sokakta yakaladı:
— Tebrik ederim, dedi, evleniyormuşsun. Bu mutlu olay şerefine
bu gece bana birkaç kadeh rakı içirirsin değil mi?
Sacit kaşlarını çatı:
— Kim çıkardı bu havadisi, dedi, yalan, katiyen yalan..
Ayhan sırtımaya başladı:
— Bu daha mutlu olay.. İki kat tebrik ederim.. Bu kurtuluş iki
kadeh rakıya değer değil mi?

Fazla rağbet

Bayan yeni gelen hizmetçiye dedi ki:
— Kızım... Bir ayda üç kapı değiştirmişsin. Bu herhalde iyi bir
şeye delâlet etmez.
Hizmetçi güldü:
— Bilâkds bayancığım. Çok iyi şeye delâlet eder... Müşterilerimin
çokluğuna...

23 Nisan'da kostümlü çocuk balosu verildi.. — Gazeteler —

— Babacığım, bunlar, «çocuk bayramı balosu»ndan mı geliyorlar?..

TARİHTE aşk başka şeydir..
Aşk'da tarih daha başka..
Bir bakıma her ikisi de bir-
birinin simetrisi sayılır. Tıpkı bir
heybenin iki gözü, bir keleşin iki
kanadı gibi..

Tarihte aşk o kadar fazla, o ka-
dar katmerli ki kesin sayısını be-
lirtmeye hesap uzmanı tarihçilerin
bile gücü yetmez!

Ülkelere kafa tutan imparatorlar-
nın çoğu, bir çift kadın bacasının
önünde bellerini doksan derece bü-
küp, yerlere kapanıncasına baş eğ-
mişler... Tüm meydan savaşlarını
zaferle sonuçlandıran Napolyon,
Varşovadaki Kral sarayının muhte-
şem yatak odasında Kontes Wa-
lewska'nın karşısında hemencecik
teslim bayrağını çekivermiş... Bal-
tacı Mehmet Paşa, Katerina'nın ül-
kesini zaptetmekten fiziksel var-
lığının stratejik noktalarını işgal
etmeyi daha uygun bulmuş!

Taht, taç, uçkur, kılıç, zafer ve
yatak çarşafı... Tarihin tozlu sahi-
felerinde hep yanyana, hep aynı
puntolarla karşımıza çıkar! Kleo-
patralar, Afroditler, Venüsler, Jo-
zefinler ve daha tümen tümen tatlı
dişiler, hâturn kişiler, Hava an-
nenizden Âdem Beybabanıza kadar
Milâttan önceki çağların zincir hal-
kalarını teşkil etmiştir.

İşin bu faslına böylece özetledik-
ten ve gözletildikten sonran şimdi
Aşk'da Tarih dersimize ra-
hatlıkla başlayabiliriz. (Rahatlayı-
nız rica ederim, sinir buhranları
içinde rahatsız olmaksızın bir çare-
sini bulup rahatlamak çok tatlı
şeydir!)

Tarihten Önceki Çağlar:

1 — Aşkolitlik devir: Bu devre
«Yontma Taş Devri» de diyebilirsi-
niz.

İlkel insanlar, özellikle erkekler,
biliyorsunuz ki tabiatın kucağında
çirliçiplak yaşamakta id'ler. Harf,
kelime, yazı gibi anlaşma araçları;
mektup, telefon, akrostiş şiir gibi
tavlama usulleri henüz keşfedilme-
diği için birbirlerine muhteşem pa-
lavralar sunmak zorunluluğunu duy-
mazlardı.

İlkel kişiler kereste gibi iri cüs-
seli, kayalar gibi kaba ve sert ol-
duklarından ilkel dişiler tarafından
sehvetin cenderesi içine sokulup
«Kereste Biçim Motoru» ile biçimi-

AŞK dersleri

TARİH

✱

ne uygun bir tarzda yontulmaya
tâbi tutuluyorlardı.

Yontulan kişiler, aşkın zımpara
kâğıdı ile güzelce rendelendikten
sonra «Zımpara» servisinden «Zam-
para» servisine havale ediliyordu.
(O çağdan kalma yontulmamış bir-
çok kişiler, bugünkü uygarlık orta-
mında «Eşantion» olarak hâlâ kim-
liklerini ve özelliklerini büyük bir
titizlikle muhafaza etmektedirler.)

Ateşin Keşfi:

Fizik dersimizde söz konusu et-
miştik: Biliyorsunuz ki iki cisim
birbirine sürtersek önce bir ısınma,
sonra da kuvvetli bir sıcaklık mey-
dana gelir.

İlkel insanların ateşi bulması da
böyle bir deney sonucunda olmuştur.
Sürtünmenin her çeşidinden ısı, kı-
vılcım ve sonunda da ateş çıktığını
anlayan insanlar cinsel içgüdüleri-
nin etkisiyle ilk «Ateşi» bulmuşlar-
dır. (Biliyorsunuz ki bugün bile en
yaygın ateş aracı olan kibrit sürt-
me ve sürtünme olayına dayanmak-
tadır. Bu bakımdan kibritlerinizin
fosforlu başını iyi kullanınız! Rast-
gele yerlere sürtmeyiniz!)

Yontma ve yontulma sırasında
sürtünme olayının meydana getir-
diği kıvılcımlar ilkel insanlardaki
«İlk Yangın»ın başlangıcı olmuştur.
Ve yangın hâlâ devam etmektedir.
(Lütfen itfaiyeye telefon etmeyiniz!)

Cilâlı Taş Devri:

Ateşi buldular, sürtünme olayının
sırrına erdiler ya.. Ondan sonra
seyreyleyin cümbüşü!.. İşleri güç-

leri olmadığı için canları sıkıldıkça
sürtmüşler, sürtünmüşler, ateş yak-
mışlar.. Her ateş yakışta ısınmış-
lar, tutuşmuşlar, kızarmışlar..

Derken «Cilâlama» faslı gelmiş!
basmışlar cilâyı! (Helâl olsun!) Bir
bir daha.. bir bir daha.. Derken
birbirine sürtünen tüm çıkmak taş-
ları cilâlanmış, pırl pırl olmuş..
Ve bu çağın adına da «Cilâlı
Taş Devri» demiş tarihçiler.
(Anlaşıldı dii mi efendim?.. Anla-
mayanlar varsa Cilâlı İboya gidip
sorsunlar!)

Naylonitlik Devir:

İnsanların ilkelikten kurtulup
heykellğe geçtikleri devre Naylo-
nitlik devir diyoruz. Yürekerlerin ve
kişiliklerin bir heykel kadar kuru,
katı ve ruhsuz olduğu bu devrede
aşk kavramını biraz yumuşatmak,
dişilerle kişileri katılıktan kurtar-
mak için «Naylon» icad edilmiştir.
Naylon gömlek, naylon kombinezon,
naylon külot, naylon boynuz, nay-
lon yatak ve aklınıza gelen, gelmi-
yen daha bir sürü naylon aksesuar
uygarlık sahnesinin cinsel unsurları
olmuştur.

Yakın Çağlar:

Yakın çağlar tarihi, aşkıntarak ya-
şantılarda üç devreye ayrılır.

- a) O'ndan evvel,
- b) O'nunla,
- c) O'ndan sonra..

«O» harfinin yuvarlağı içinde giz-
li bulunan kişi hayatınızdaki en büyük
aşkınzdan başkası değildir.
Diyelim ki bütün ömrünüz boyunca

ca unutamıyacağınız bu insanın adı
«Melâhat»tır. Aşk hayatınızın tarihi
devirlerini bölümlere ayırırken: a)
Melâhattan evvel, b) Melâhat'la be-
raber, c) Melâhattan sonra şeklin-
de bir tasnif yapmak zorunluluğunu
duyarınız. Tıpkı Milâttan evvel,
Milâttan sonra denildiği gibi.. «Mi-
lât» yerine «Melâhat» kelimesini
kullandığınız takdirde onun adını
başkalarına da duyurmuş olursu-
nuz ki bu sizin gibi centilmen bir
donjuana hiç yakışmaz! (Kızcağzın
adını lütfen «O» harfinin içine sak-
lamasını biliniz!)

«O» harfi, kapısında nizamiye ka-
rakolları kurulmuş ipek bir çadır
gibidir. Bu yuvarlak ve gizli çadı-
rın içine kimi saklarsanız saklayı-
nız, hiçbir kuvvet onun kimliğini
öğrenebilmek sırrına erişemeyecek-
tir.

O'ndan evvelki aşk tarihinizi O'nu
tanımadan önceki tanıdıklarınız
dolduracaktır elbette. Aşk yaşantı-
nızın başlangıç yıllarına ait bu kah-
ramanlar Mezopotamya kralçikleri
gibi kalbinizin tarih sayfelerinde
resmi geçit yapacak ve O'na kadar
devam edecektir. Bu devre içinde
savaşlarınız vardır, barış anlaşma-
larınız vardır. Çin seddini ele ge-
çirmek için yapılmış hücumlarınız,
hızlı bir kararla tahtından indirdi-
ğiniz sultanlarınız vardır.

Biliyorsunuz Fâtih Sultan Meh-
met 23 yaşında İstanbulu kuşatmış-
tı. Tabii siz «O'ndan evvelki tarihî
devrede henüz pek çocuktunuz. İs-
tanbulu kuşatmak gibi bir güce sa-
hip olmadığınız için İstanbul niye-
tine kimbilir nicelerini kuşatmanız
kollarınızla! (Helâl olsun be âbi!.
Gözüm varsa gözüm çıksın!.. Fır-
sat düştükçe kuşatma hareketine
girmek çok akıllı bir şeydir!.. İster
Viyanaya'ı kuşatın, ister Diana'yı..
Lâf aramızda Diana da pek şer-
ker şey!)

Kuşatma kısa bir süre geçtikten
sonra bitse de, aşkınızın temelleri-
ni Doğu ve Batı Roma İmparator-
lukları gibi bir gün çökse de umur-
sarmayınız. Çünkü Milâttan sonra,
pardon Melâhattan sonra, daha bir
çok tarihî seferlere çıkacak, birçok
ülkeleri kuşatacak ve zaferlerinizi
kimbilir ne sürekli atışlarla kutlu-
yacaksınız!.. (Geçmiş ve gelecek
tüm zaferlerinizi ben de kutlar, ku-
şattığınız ülkelerin gözlerinden öpe-
rim, efendim!)

Şemsi BELLİ

Aşk ve evlilik üstüne

* Evlenmek, dünyadaki sa-
natların en incesidir.

Fock

* İdeal bir zevce, ideal bir
kocası olan kadındır.

Booth Tarkington

* Kadınlar olmasa, hayati-
mızın ilk devreleri yardım-
sız; ortası zevksiz; sonu da
tesellisz kahrıdır.

Banking

* Kadının tahmini, erkeğin
kesin olarak bildiğinden
çok daha doğrudur.

Kipling

* Hareketli ve canlı kadın-
lar, sessiz ve kurnaz olan-
lardan daha kolay göz al-
tında bulundurulabilirler.

Euripidis

* Bir kere evlenmek vazife,
iki kere evlenmek akılsız-
lık, üç kere evlenmek ise
delilik.

Hollanda Atasözü

* Para için evlenmekten sa-
kının parayı kolayca elden
çıkartabilirsiniz. Fakat öte-
kini.

Daudet

— Başın mı dönüyor?

— Evet... Mezesiz içince böyle olurum!

Şu garip dünya

Amerika hava alanlarında,
gümrük işlemleri tamamlan-
madan önce, kimsenin öpüş-
mesine müsaade edilmez.

İhtiyar Hollandalıların pek
çok bätıl inançları vardır.
Eğer bir genç kız ısıklı çalar-
sa, gayrimeşru bir çocuğu
olacak demektir.

Güzel olmak istiyorsanız,
çoraplarınızı ve ayakkabıla-
rınızı çıkarıp, yatağınızın üs-
tüne koyun.

Misafir gelmesini istemi-
yorsanız, köpeğinizin yerlere
yatmasını önleyin.

Bir ağaç meyva mı vermi-
yor? Gövdesine birkaç çivi
çakın.

Gebe bir kadın ağaç diker-
se, bol meyva alırsınız.

Pazar veya Cuma günleri
tırnaklarınızı keserseniz, di-
şiniz ağrımaz.

Düğün gecesi ilk uykuya
dalan, ötekinden daha önce
ölür.

Hızır Hafiye

Casuslara Karşı

BU SAYIDA :

Konuşan Papeller!

(DEVAMI HAFTAYA)

Gelecek sayıda :

Papeloğlu yatırımı! — Hani bu yatırımın kalkınma plânı? — Hızır'la muzır!..

— Beyefendi, buna da gecekondü deyemen ya...

**TRANSİSTORLU
RADYOLARIN
ŞAHI...**

7 W 3 çanta modeli - 4 dalgali

THOMSON

RT 245 modeli - 3 dalgali
lüks ağız mobilyalı

...sayesinde
memleketimizde yapılan
bütün radyo yayınlarını
NET ve GÜR sesle,
en iyi şekilde
dinliyebilirsiniz

- Sesi son derece kuvvetlidir
- 8 transistorun vazifesini gören
- 7 transistorludur
- Fiyatı uygundur

Genel Distribütör
BEKO TİCARET A.Ş.
Beyoğlu, İstiklal Caddesi 349,
Tel. 49 35 00

(Yeni Ajans: 1458—86)

Amerika'yı Ziyaret Programı

✱

RESMEN açıklanmamakla beraber, emin kaynaklardan alınan habere göre, Johnson 1964 seçimlerini kazanınca, de Gaulle, Başkan seçilen Johnson'u ziyaret etmek için faaliyete geçmişti hem. Fakat sonradan, fikrini değiştirip vazgeçmişti bu ziyaretten. Acaba de Gaulle neden vazgeçmişti? Johnson'un, Başkan seçilişinden birkaç gün sonra, bir sabah erkenden de Gaulle'nün çalışma odasına giren Dışişleri Bakanı ile de Gaulle arasında şöyle bir konuşma geçiyordu:

— Sayın Başkanım, Büyük Elçimizden biraz önce bir telgraf geldi... Amerika'yı ziyaret programına dair.

— Bravo!.. Washington'a ne zaman hareket ediyoruz öyleyse?..

— Washington'a değil Sayın Başkanım, Teksas'a L.B. Johnson'un çiftliğine hareket edeceğiz.

— Johnson'un çiftliğine mi?.. Ne diyorsun monşer?!

— Evet Sayın Başkanım, önce Paris'ten Teksas'a uçakla gidilecek. Teksas hava alanında Başkan Johnson ve eşi tarafından karşılandıktan sonra da, çiftlik arabasıyla hep beraber doğru çiftliğe hareket edilecek.

— Çiftlik arabası da ne demek?..

— L.B. Johnson Çiftliğinin safkan atları tarafından çekilen binek arabası!..

— Dün geceki ziyafette içkiyi fazla kaçırmışsınız anlaşılan!..

— Yemin ederim, Sayın Başkanım.. Ne dün gece, ne de bu sabah ağzuma içki koymadım. Efendim, kıymetli misafirlerin bu arabalara binmesi, L.B. Johnson çiftliğinin geleneklerindendir. Sonra.. Muhafızlarınız da bu arabaları Cadillac'tan daha emniyetli buluyorlar!..

Dışişleri Bakanı, her türlü iç ve dış emniyetin alınmış olduğunu belirttikten sonra, programı açıklamaya devam eder:

— Böylece Sayın Başkanım, arabalarla konvoy halinde çiftliğe hareket edilecek. Daha sonra çiftliğin içinde bir tur atılacak... Bu arada Başkan Johnson'un, sığır sürücülüğü hakkında bir gösteride bulunması da mümkündür.

Birden, de Gaulle şiddetle:

— «Gitmem...» diye yumruğunu masaya vurur. «Bunlar protokola aykırı şeyler.. gitmem!..»

— Müsaade buyurun Sayın Başkanım.. Müsaade buyurun da programın devamını arz edeyim... Evet efendim, çiftlik gezildikten sonra, Başkan sizi malikânesine davet edip ailesiyle tanıştıracak... Bu tanışmadan sonra da, size merasimle bir çift kovboy çizmesiyle bir adet Teksas şapkası hediye edilecek.

— İstemem.. Benim atomum var!.. Çizmeyle şapkayı ne yapayım, istemem...

— Tabii Sayın Başkanım, tabii ki atomumuz var... Zaten bütün dünyaya da duyurduk bunu. Ancak çizmeyle şapka atomumuza engel değil ki... Bu sadece L.B. Johnson çiftliğinin bir geleneği! Çizme ve

şapka merasiminden sonra ise, sıra piknike geliyor. Ateşte kızartılan nefis «steak»ler...

— Nedir bu «steak» dediğin şey?

— Bonfile sayın Başkanım, bonfile!.. Ama, halis L.B.J. sığırlarının bonfilesi... İki ekmeğin arasına konup, öyle yeniliyoruz...

— Yeter, kesin artık... Fazla kızdırırsanız NATO'dan da çekilirim hal..

— Sinirlenmeyin Sayın Başkanım.. Büyük Elçimiz, Johnson'la görüşüp konuşmanızdan büyük faydalar temin edileceğini söylüyorlar.

— Eee, ne zaman olacak bu görüşme?

— L.B.J. malikânesinin önündeki beton bloka isminizi yazdıktan sonra.

— Anladım.. Beton bloka isminizi yazacağım?..

— Evet Sayın Başkanım.. Tıpkı bir abideye çelenk koyar gibi, diz çöküp yaş betona isminizi yazacaksınız.

— Bana bak Bay Bakan!.. İstifa etmek istiyorsan, bekliyorum et.

— Ama Sayın Başkanım, benim ne kabahatim var?.. Gelen telgrafta ne yazılıysa onları tekrar ediyorum size.

— Pekâlâ pekâlâ, anlaşıldı... Şimdi söyle bakalım, Başkanla ne zaman konuşacağım?..

— Çoban köpeklerinin gösterisinden hemen sonra Sayın Başkanım. Hakikaten çok enteresan oluyor... İki üç çoban köpeği, binlerce koyunu ağıla sokmaya kâfi geliyormuş. İşte Sayın Başkanım, bu gösteriden sonra, Johnson'la resmi görüşmeleriniz başlayacak. Bu görüşmelerin sonunda ise, Teksas şapkasız kovboy çizmelerinizi giyip bir basın toplantısı tertip edeceksiniz.

— Hepsi bu kadar mı?..

— Evet efendim.. Yalnız bir tek husus daha var... Büyük Elçimiz, «Sayın Başkanımız beyaz ata mı, yoksa siyah ata mı binmek ister?» diye soruyorlar.

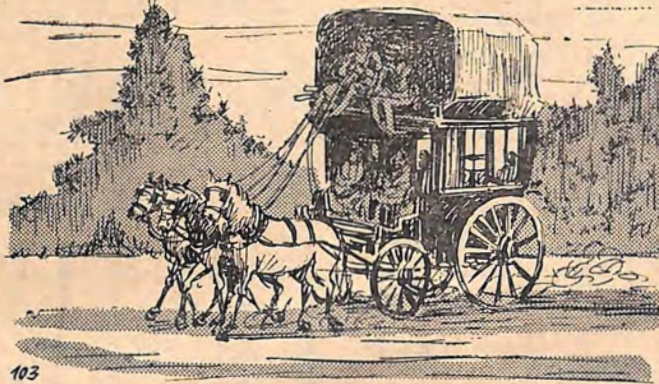
Çeviren:
Ergin ORTAÇ

TARASKONLU TARTAREN

Alphonse Daudet'den "BULENİ SEREN"
Resimleyen:

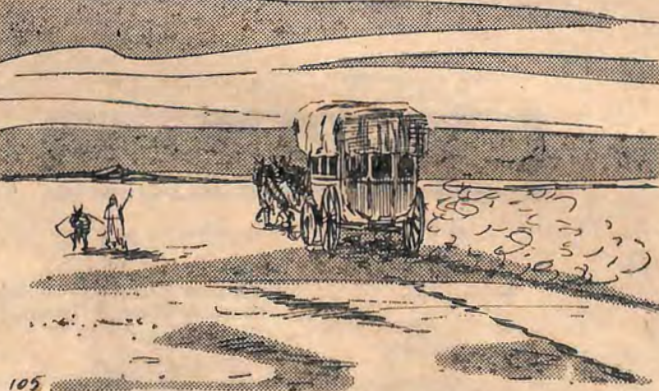
103

103 Tartaren - Şansö ölmüştü. Artık yaşayan sadece Taratren - Kişot'du. Harp malzemesini teftiş etmek, silâhlanmak, koşumlarını takmak, iri çizmelerini tekrar ayağına çekmek, Behiye'yi kendisine tevdi için prence birkaç satır karalamak ve zarfın içine gözyaşlarıyla ıslatılmış birkaç banknot bırakmak için ancak vakit bulabildi. Ve cesur Taraskonlu, hizmetlerine bakan zencî kadını, nargilenin, sarığın, pabuçların ve mahzeninde acıklı bir şekilde yatan Seyyid Tartri'ye alt bütün o müslüman eşyalarının önünde hayretle brakararak çıkmış, bir posta arabasına atlayarak, çöl yollarına açılmıştı...

104

104 Arabada çeşitli insanlar vardı. Bir papas, yahudi tacirler, alayda askerlerle oynamaya giden birkaç kokot, bir fotoğrafçı... Fakat Taraskonlu, bunların hiçbirleriyle konuşmaya istekli değildi. Kolunu kayışlara dolamış, tüfekleri dizlerinin arasında, düşünüp duruyordu. Yavaş yavaş gece oldu. Kondüktör fenerleri yaktı. Tartaren Taraskonu hatırlıyor, şu anda içinde bulunduğu garip ve bambaşka hayatla mukayeseler yapmaya çalışıyordu. Altındaki posta arabası ona özlemini çektiği memleketinden tekaüt edilerek, şimdi kendisi gibi çöllere düşmüş bir acınacak hemşeri şahsiyetinde görünüyordu.

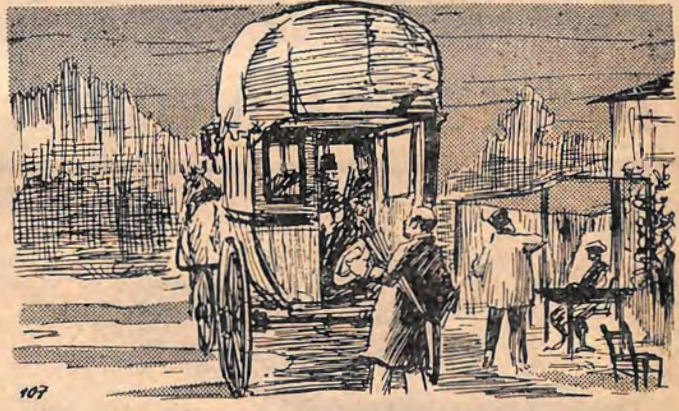
105

105 Bir sürü dinsizler, zenciler, bedeviler, ihtiyar askerler, her memlekete ait seraseriler, tütünlerinin pis kokusuyla havayı zehirleyen üstü başı yırtık muhacirler ve bütün bunların karmakarışık, Allahın bile anlayamayacağı bir dildeki konuşmaları, hemşerisi olan arabayı ne kadar üzüyor, için için nasıl çökertiyordu kimbilir? Tartaren, bir yerde arabanın gıcırdayarak durduğunu, kondüktörün sıtma görmemiş sesiyle «Blidah, Blidah!..» diye haykırdığını işitti. Orada durdular. Herkes gibi, Tartaren de inerek, birkaç adım dolaşmayı göze aldı. Hoş bir yerdin hakikaten, fakat havasında henüz aslan kokmuyordu...

106

106 Arabaya tekrar oturdıkları vakit, Tartaren'in harp malzemesini gören ufak tefek, gözlüklü, şemsiyeli, eli çantalı bir yolcu, Taraskonlu'ya fevkalâde bir ilgi gösterdi. Taraskonlu adamın bakışlarından sıkılmıştı. «Halimde acayip bir şey mi var?» diye sordu. «Hayır, fakat bu tepeden tırnağa silâhlı haliniz canımı sıkıyor...» diye cevap verdi adam. «Yaaz, dedi Tartaren, aslan avına sizin şemsiyenizle mi gidecektik yoksa?» Adam hafifçe gülmüştü. «Demek aslan avına! Siz kimsiniz mösyö?» Kahramanımız aslan gibi gürledi: «Taraskonlu Tartaren... Aslan avcısı! Püskülünü de aslan yelesi gibi savurmuştu.

107

107 Adam: «Çok aslan vurdunuz mu bari?» diye sordu. «En az başınızdaki saçlar kadar mösyö!» Bu arada fotoğrafçı söze karışmıştı. «Çok güç bir mesleğiniz var mösyö Tartaren... Meselâ zavallı mösyö Bombonnel de...» Tartaren fotoğrafçının sözünü kesti. «Ha, şu pars avcısı, tanırım...» Gözlüklü küçük adam, tekrar gülümseyerek Tartaren'e baktı: «Demek pars avına da çıktınız ve mösyö Bombonnel'i de tanıyorsunuz?» «En az yirmi defa birlikte avlanmışızdır... Pars büyük bir kediden başka bir şey değildir mösyöler...» Bu sırada araba durdu, kondüktör gelip kapıyı açtı ve gözlüklüye: «Geldiniz mösyö!» dedi.

108

108 Küçük mösyö, indikten sonra kapıyı kapamadan evvel Tartaren'e döndü: «İyi bir adama tenziyorsunuz mösyö, dedi, size ufak bir nasihatle bulunursam güvenmeyiniz... Buralarda boşuna vakit kaybediyorsunuz, kedi azmanı birkaç uyuz parstan başka bir av kalmadı bu havalide. Aslanlara gelince, dostum Chassaing Cezayirin son aslanını da geçenlerde vurdu ve tüketti.» Adam sözlerini bitirince Tartaren'i selâmlamak için şapkasını çıkardı, gülümseyerek baktı. Araba hareket etmişti. Tartaren sıkılarak, kondüktöre: «Kim bu adam yahu?» diye sordu. Kondüktör hayretle: «Nasıl olur, tanımıyor musunuz, dedi, Mösyö Bombonnel!»

(Devamı var)

OMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

Her ay
75 Öğrenciye
2 Sene müddet ile
250 Lira Burs

ÇESİTLİ PARA İKRAMIYELERİ

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın: 4610—A—2611—85)

**REKLAMINIZI
GAZETE VE DERGİLERLE
DEĞERLENDİRİN!**

BASIN İLÂN KURUMU

**YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLÂMLARINIZ İÇİN
HİZMETİNİZDEDİR**

Genel Müdürlük :
Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1
İstanbul
Telefon : 27 66 00 - 27 66 01
Telgraf adresi : BASINKURUMU

(Basın: 4348—87)

Namaz vakti

Ben Diyarbakırın sayılı portakal tüccarlarındanım. Bir gün Adana'ya gitmiştim. Adana'nın en büyük portakal tüccarı olan Hacı Hamit beyle tanıştıktan sonra portakal bahçesine gittik. 1975 model fortan indiğimiz zaman portakalların hakikaten iyi olduğunu gördüm.

— Bir tane yiyebilir miyim, diye sordum.

Bana bir ağacı göstererek:

— En üsttekini ye, dedi...

Hemen gösterdiği ağaca çıktım. Tam portakalı alacağım sırada, dalın tepesinden Hamit beye sordum:

— Namaza gitmiyor muyuz?

Hamit bey biraz durakladıktan sonra:

— Daha namaz vakti gelmedi ki, dedi...

Ben hemen cevabını yapıştırdım:

— Geldi kardeşim, geldi.. İnanzmazsan çık yanına da bak, Diyarbakırda Melik Ahmet camlinde imam Hasan nasıl ezan okuyor!

Veysel Avcı
Avcı Kereste fabrikası
Diyarbakır

Pekmez ve öküz

Köyün palavracılarından birkaç kişi meydandaki büyük çınarın altına toplanmışlar, dereden tepeden konuşuyorlardı, en yaşlısı:

— Eh... Çocuklar, dedi, şu gördüğünüz boz, kıraç yamaçlar var ya. İşte benim çocukluğumda oraları zümrüt gibi bağıdı. Köyün en fakiri ikiyüz okka pekmez yapardı.

Orta yaşlı biri:

— Babamın dayısının ikiyüzelli okkalık bir kazanı varmış da, tüm köylü pekmezini onda yaparmış.

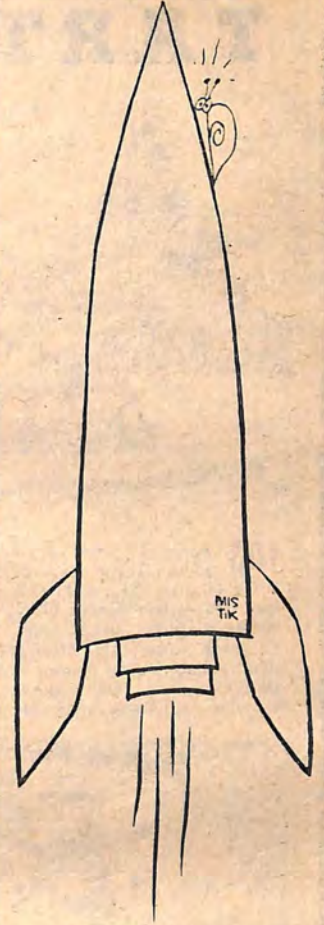
Sarı Emmi:

— Babamın emmisinin bir öküzü varmış, o senin dediğin kazanın bir dolusunu içivermişmiş.

Kocakafa Bobuş:

— Babamın halasının kocası da kızmış, o senin dediğin öküzü kucaklayıp, bir oğlak gibi kaldırıp dama koyuvermişmiş.

Şükrü Çelen
Öğretmen
Antalya — Gazipaşa

Yazısız

Ziyanı yok

Doktorun muayenehanesine yıldırım gibi giren palavracı yapmacık bir tavırla soruyarak:

— Doktor bey ben bir bankada muhasebe memurluğu yapıyorum bugün biraz başım ağrıyordu masamın üzerinde aspirin vardı alıp yuttum bir de ne göreyim aspirin yerinde, daktilo yok meğer hap yerine yanlışlıkla daktiloyu yut...

Doktor pişkinlikle palavracının sözünü keser:

— Ziyanı yok azızm bende bir gün avlanırken bir fil yutmuşum ama görüyorsunuz halen yaşıyorum.

İbrahim Arıkan
P. Asb. Üst. Çvs. 1. P. Tml.
Tb. 1. Grb. Ks. K.
Sivas

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilecek abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:
Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI:

Kapak içi, santimi 20 lira,
iç sayfalar 30 liradır.

☉ Bu gazete Basın ahlakı yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

☉ Fiyatı : 100 kuruştur.

Milletler Gülüyor

Berber

Amerika Birleşik Devletlerinde ücra bir kasabada bir mersime davet edilen bir adamın başından geçmiştir.

Yolcu, kasabalya sordu:

— Traş olmak istiyorum. Berberin yerini tarif edebilir misiniz?

— Berber, berber! Deod Horswillede berber yoktur.

— Peki sizler ne yapıyorsunuz?

— İhtiyacımız olursa Jimmy les Grandes Peluches'e gidiyoruz.

— Nerede oturur?..

— Tren yolunu geçin, beş kilometre yürüyün sarı taşlı evde oturur.

Yolcu tarif edilen yere gitti ve Jimmy'yi bulup ziyaretinin sebebini söyledi.

— Peki dedi Jimmy yatın!..

— Ah! dedi yolcu ama hemen sustu.

Jimmy yatar vaziyette onu sessizce, binbir itinayla bir güzel traş etti. Yabancı giderken berberi tebrik edince:

— Hakikaten dedi, Jimmy, ilk defa bir canlıyı traş ettiğim düşünülürse hiç de fena sayılmaz!..

Viski

Adam bardan içeri girer:

— Patırdı kopmadan önce bana bir viski ver! der barmene. Viskiye içer, sonra telefonu kullanmak için müsaade ister ve bir doktor çağırır.

— Ayrılmayın doktor ayrılmayın! der. Acele çağırılacaksınız. Ayrılmayın, büyük bir kavga olacak!

Tekrar barmene döner:

— Bir viski daha ama 3 duble olsun. Kavgaдан önce viski!..

Viskiyi içer, sonra telefona sarılır.

— Doktor bey rica ederim ayrılmayın! Size çok ihtiyacım olacak! der.

Tekrar tezgâha döner:

— Kavgaдан önce bir viski daha ver bakalım! der.

— Anladık, ama ne kavgası bu? diye sorar barmen.

— Cebimde bir kuruş bile olmadığını öğrendiğiniz zaman kopacak kavgaдан bahsediyorum!..

— Öfken geçmedi mi daha sevgilim?

Yağmur

Paris'e hayatında ilk defa gelen bir köylü, kuzey garına indiğinde onu karşılamaya gelen kimse olmadığını farkettili. Gardan çıkıp, caddelerden sel gibi akan insanları ve arabaları görünce şaşkına döndü. Gideceği yere varmaktan tam ümidini kestiği anda bir taksi çağırmağı akıl edebildi.

Şoförün yanına oturdu. Ama dakikalarca süren trafik tıkanıklığı, polislerin acı düdüklere, fren sesleri onu aptallaştırdı. Zavallı bütün bunlara razıydı

ama başını çevirince, şoförün direksiyonu bırakıp sol kolunu dışarıya çıkardığını görüyor deliye dönüyordu.

Arabanın işaret lambalarının bozuk olduğunu, dönemeçlerde ve duracağı sırada şoförün bu hareketi yapmasının gerektiğini tabiatıyla bilmiyordu.

Bir iki sabrettikten sonra titreyen bir sesle şoföre:

— N'olur direksiyonu iki elinizle tutun diye yalvardı, yağmurun yağıp yağmadığını ben size haber veririm.

Saman

Pierre bir araba dolusu samanı köye getiriyordu. Dönemeçte, çok yükü olan araba ansızın devriliverdi. Şaşkına dönen Pierre ağlayıp sızlamağa başladı:

— Allahım! Babam bu işe ne diyecek?..

Yoldan geçen arkadaş, haline acıdı, durdu:

— Gel! dedi bir bardak bir şey içelim kederini unutsun!

Ve onu civardaki bir bara götürdü. Birer bardak şarap yuvarladılar, derken iki, üç, dört oluverdi!..

Bol, bol çene çaldılar, her şeyden bahsettiler. Arkadaşı birer bardak daha şarap ısmarlayınca Pierre:

— Yeter artık! Hem babam ne der?..

— Allahışkına, babandan bahsetmeyi bırak! Sonra arabayı devirdiğini de ona söyleme, nereden bilecek?..

— Bilmemesine imkân yok! azizim diye hıçkırdı. Pierre, arabanın altında!..

Büst

— Aberdeen'de ölen büyük adamları yarı bellerine kadar gömüyorlar.

— Niçin?

— Üst kısmı büst işini görüyor da...

Harika ilâç

Doktor hastasına sordu:

— Size son defa yazdığım ilâçtan memnun musunuz Madam?

— Harika bir şey! İki kaşık içtim, öksürüğüm kesildi, dizlerimin üzerine döktüm romatizmalarım geçti. Artanla gümüşleri parlattım, yeni gibi olduklar!..

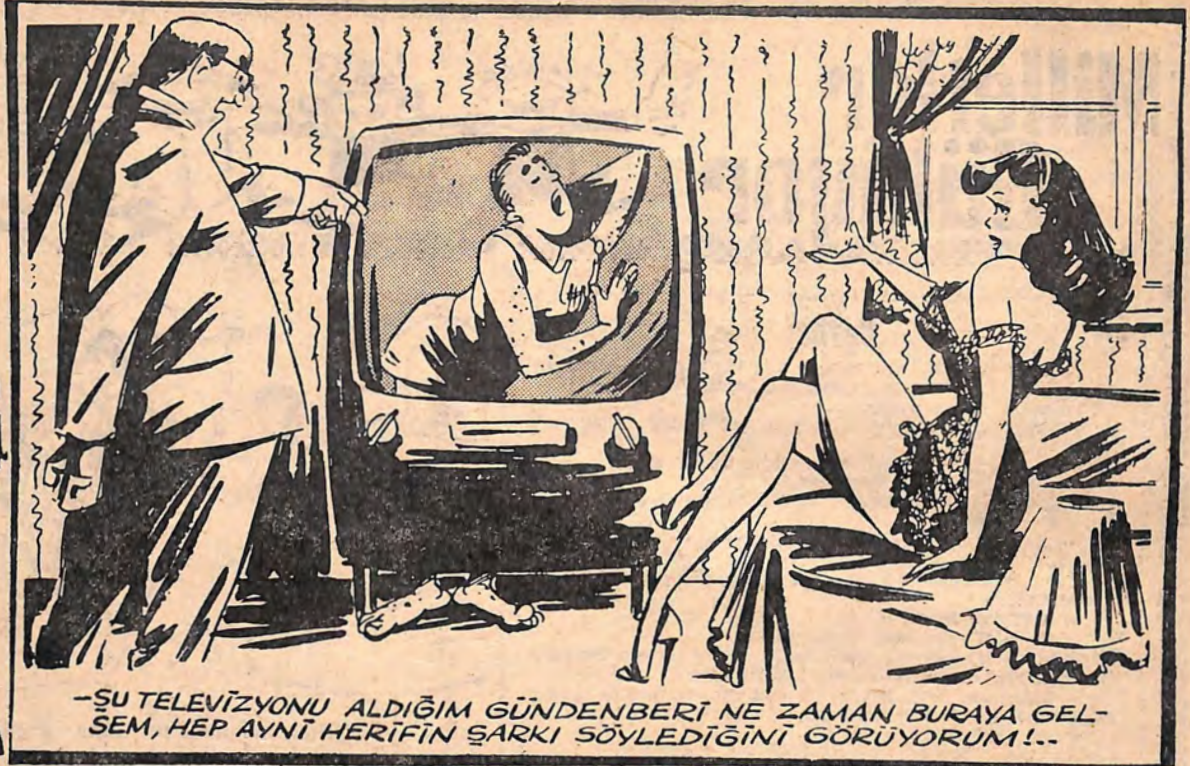

— Vallahi karıcığım sadece alışkanlık, yoksa ne kasaptaki eti alacak gücüm var, ne de kadının bakalarına bakacak!..

— Evet, evet, sizinle evlenmeye razı olmuştum ama o gün sokakta çok sis vardı!

Karikatürleri

-SU TELEVİZYONU ALDIĞIM GÜNDENBERİ NE ZAMAN BURAYA GELSEM, HEP AYNI HERİFİN ŞARKI SÖYLEDİĞİNİ GÖRÜYORUM!..

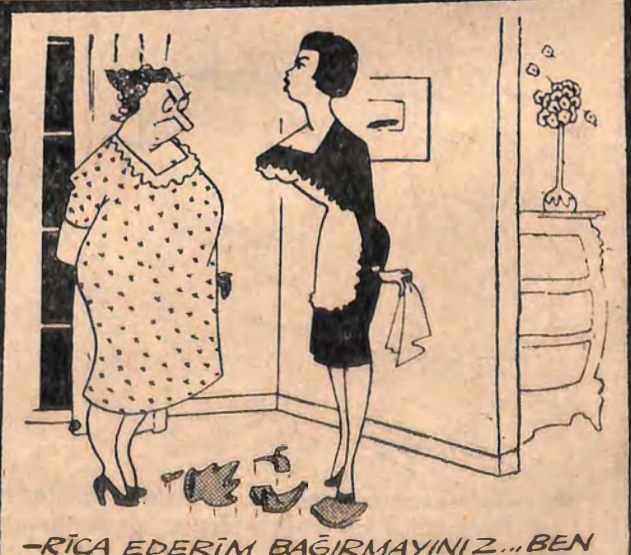
-BONSERVİS Mİ?..SİZİNGİBİ BİR GÜZELİN ÖYLE ŞEYLERE NE İHTİYACI VAR?

-ETFAİYEYE HABER VERSENE AYOL...
-BIRAK ALLAHŞKINA, BİRAZ ISINAYIM!

-BİR TABAK PİLAV DAHA...

-RİCA EDERİM BAĞIRMA YINIZ...BEN BUNU BİLEREK KIRDIM :KOCANIZIN KAFASINDA!..

**Ziraat
Bankasındaki
tasarruflarınız**

**istikbalinizi
sağlıyacak**

**huzur
verecektir**

T.C. ZİRAAT BANKASI

A k b a b a

— Yeni banyolarımız beşer bin liradır...
— Sen banyoyu bırak... Kıza ne istiyorsun?..